

הוא גדל בסין, סלל נבישים בישראל, ומצא את ההצלחה תודות ליפאן

מי שרואה את דני ברקוביץ היום, יתקשה להאמין כי בצעירותו, היה אלוף סין בריצה. לא כששרי-הריצה שלו פחת, אלא שכיום הוא מעדיף שיאים בריצות, וכעסקה-חיים בחר במכונות סובארו.

לפני ארבע שנים הקים ברקוביץ, עם שותפו, משה ברנובסקי, את הסוכנות הישראלית למכונות היפאנית, מכר עד כה

היה אחיו של המנהיג מס' 2 של הרייך הגרמני של אז, הרמאן גרינג.

כשהגיעו ארצה, התברר להם כי יש מיכסות לסרטיפיקטים. הם ניצלו פרוטקציה של קרוב-מישפחתם, הסופר יוסף קסל, וזה הפעיל את חיים וייצמן, נשיא-המדינה ל"אחר-מכן, אשר דאג להם לסרטיפיקט. בידי דני מצוי עד היום מיכתב-תודה ששלח קסל לווייצמן, על הטיפול בקרוביו.

המקום בו ירדו דני ומרים היה נמל חיפה, ובעיר זו גם השתקעו. משך שנתיים עבד דני כפועל, סלל כבישים, שעליהם הוא גאה לנסוע עד היום: כביש ואדי-ערה, למשל. לאחר-מכן הפך קבלן-בניין ובנה את שדה-התעופה של עין-שמר. מכאן עבר לעבוד בהקמת בתי-הזיקוק, ואחר עבר לנהיגה. הוא רכש משאית, עבד בהובלות, מישפחת ברקוביץ התגוררה אז בבית ב"רחוב יוסף טרומפלדור 7 בחיפה. כאשר נזכר דני בימים ההם, הגעגועים ניכרים בו. השכר אז היה 10-15 גרושים ליום. בארבע לירות לחודש היה ניתן לפרנס מישפחה בכבוד. עבור הדירה בת שני החדרים ששכר שילם אז שתי לירות לחודש. בחצי-גרוש היה נוסע באוטובוס של השחר מהוד-הכרמל לנמל.

ב-1941 פתח דני עסק, נוסף למשאית שלו: מיגרש למכונות משומשות. המיגרש הראשון שלו היה ברחוב אלנבי בחיפה, ואחר שינה כמה כתובות, אבל הוא המשיך בעסק זה של מיסחר ברכב עד שנת 1969. במילחמת השיחור גוייס עם משאיתו, והיה עליו לצאת עם המשאית במיסגרת שיירת חייעם. המשאית עמדה עמוסה, עם המיטען, כאשר חל בה לפתע קילקול.

רץ בחרבין

דני ברקוביץ ב" תחרות ריצה ב" חרבין בשנת 1934. הוא שבר את השיא של סין, קבע זמן של 50.2 שניות ל-400 מטר.

11,500 מכונות, ואם לקבל את טענת ברקוביץ כי השותפים הרוויחו רק אלף לירות למכונת, מכאן שהם שווים כיום לפחות 11.5 מיליון לירות. לא רע, לגבי מי שעבד שנים רבות בסלילת כבישים, כאשר שותפו ברנובסקי היה מכונאי-אופ" נועים.

כשזכור כיום דני ברקוביץ (58) בנעוריו בחרבין אשר בסין, הוא מחייך בהנאה. כמו יוסף תקופ ו"סנינים" אחרים, הגיע לסיין עם הוריו מרוסיה. בשנת 1936, בהיותו בן 19, עלה לישראל. עד אז היתה פעילותו העיקרית לימודים וספורט. הוא היה פעיל באגודת-הספורט טרומפלדור בחרבין, הצ"י סיינו בריצות למרחקים קצרים. העיתונים מאותה תקופה מספרים כי היה בעל השיא לריצת 400 מטר, בזמן של 50.2 שניות, לעומת השיא העולמי של אז שהיה 49.7 שניות.

אחיו

של גרינג

אבל עיסוקים בספורט. ככל שיהיו מהנים, לא סיפקו את חניך בית"ר. הוא נטל את רעייתו-לעתיד, מרים, ועלה עימה לישראל. הנסיעה לארץ היתה נוחה ושליוה ושולבה בטיוול בעולם. באותוה התודעו אל תייר גרמני שלא ידע כי הם יהודים, וזה נדבק אליהם כמה ימים עד שהצלילו סוף-סוף להיפטר ממנו. האיש

מריקשה סינית -

דני ברקוביץ מטיע את אשתו-לעתיד מרים בריקשה, בחרבין. דני היה פעיל באגודת הספורט של טרומפלדור בחרבין אשר בסין, היה בעל כושר גופני מעולה.

סודו של הרץ למרחקים קצרים

והשיירה יצאה בילעדיו, אנשי השיירה נטבתו כולם. בשנות ה-60 היה דני גם סוכן לצפון הארץ של אן-אס"א, וכך המשיך בחייו עד שקטים כבעל מיגרש למכונות, עד שפגש בתחילת 1969 את משה ברנובסקי.

מיגרש ב-50 לירות

משה ברנובסקי נולד בשנת 1911 בעיירה קלוריה שליד קובנא, בליטא. בשנת 1932 עלה ארצה כתייר, כדי שיוכל להיכנס לארץ הפקיד בקונסוליה הבריטית בפולין פיקדון של 18 לירות שטרלינג, כערבות שיחזור מישראל לפולין, אחרי ש"הסתובב קצת בארץ, הגיעה שעתו לחזור. רצה הגורל והאגוניה לא הגיעה בזמן. הזמן חלף, והוא החל מחפש עבודה. בהיותו מכונאי-אופנועים, פנה לחנות לאופנועים של נחום שורק (כיום ברחוב השומר בתל-אביב), כרווק, לא התקשה להסתדר, ותיקוני אופנועים היו אז כר נרחב לפרנסה. משראה כי טוב, הביא ארצה גם את אשתו לעתיד, ותיפש רכבים להישאר בארץ לצמיחתה. השלטונות הסכימו, בתנאי ש-יזכה כי יש לו בבנק 500 לירות שטרלינג. סכום כזה לא היה בידי ברנובסקי, אבל אחד מבעלי האופנועים שתיקן, יהודי אמיד, הסכים לעזור לו. נתן לו 500 לירות שיפקידו על שמו, ואחרי שהשילטונות ייווכחו כי יש לו בחשבון חסכום חדרוש, יוציא את הכסף ויחזירו. הסידור הצליח, והוא קיבל אשרת-עלייה.

סוד ההצלחה

משה ברנובסקי **דני ברקוביץ**

המפתח להצלחת ברקוביץ וברנובסקי הוא בעובדה שי הציעו לישראלים, בתקופה הנכונה, את המכונות הנכונה. כאשר החלו הישראלים בכדומם הקניות, בשנת 1973/72, מחשש לפיחות, היו ברקוביץ וברנובסקי מצויירים במכונות זדה יותר מאחרות, שרכשה לעצמה כבר שם כי מכונות טובה.

המדינה שמכרה מכונות טובות וזולות יותר מאחרות היתה יפאן. שום גורם ישראלי אחר לא הצליח לשכנע יצרן-מכוני ניות יפאני למכור לישראל - פרט לברקוביץ וברנובסקי. אפילו קונצרן "כור" נכשד בכך מאמציו.

כיוון שהשניים הצליחו לשכנע את קונצרן "סוזו" האדיר למכור מכונות לישראל, היו להם מכונות טובות וזולות יותר מאחרים.